

Juli - september 2016
(Verschijnt 4 maal per jaar)

Africa Inland Mission

Nederland

Nieuwsbrief

In dit blad:

He had taken the cold spot	1
Louis en Erna Tolkamp	2
Annemarie Boks	3
Léonie Dieleman	5
Jurgen en Katja Hofmann	7
Ard en Carin de Leeuw	11
Verjaardagen werkers	13
Adressen werkers	13
Bestuur AIM International	14

Africa Inland Mission International is een ANBI erkende organisatie waardoor giften aftrekbaar zijn.

Bankrekening is NL91 RABO 0155 6577 12 tnv AIM International te Wageningen.

Aangesloten bij Missie Nederland

Het is toegestaan om artikelen uit deze nieuwsbrief over te nemen mits met bronvermelding.

He had taken the cold spot

Ik ben de goede herder. Ik ken mijn schapen en mijn schapen kennen mij. Ik geef mijn leven voor de schapen.
John 10 vs 14-15

De tandarts James Reddick nam op een zeker weekend zijn 12 jarige dochter en 11 jarige zoon mee de berg Mount Rainier op in de staat Washington. Plotseling stak een straffe storm op met forse windstoten en dichte sneeuw. Het bleek niet meer mogelijk om door te lopen. Ze werden compleet verblind door de dichte sneeuwstorm.

James maakte een langwerpige geul in de sneeuw de berghelling in en stopte zijn kinderen achterin de gleuf, tegen elkaar aan, in de slaapzak.

De opening probeerde hij dicht te houden door er een kleed voor te hangen, maar dat werkte niet. Het kleed wapperde alle kanten op en de koude bries bleef maar binnenkomen. James besloot om bij de ingang te gaan liggen, op de onderkant van het kleed zodat het niet meer weg kon wapperen en hen zou beschermen tegen de ijzige wind.

Het duurde twee dagen voordat redders het uiteinde van een rugzak zagen in de diepe sneeuw. Snel haalden ze de sneeuw weg en vonden James en zijn kinderen. De

kinderen David en Sharon werden gelukkig levend gevonden, maar James had het niet overleefd.

'He had taken the cold spot'
. Hij had de koude plek genomen om zijn kinderen te beschermen....

Een beeld zoals hierboven en de impact hiervan moeten ook de volgers van Jezus hebben gevoeld als Jezus spreekt over De Goede Herder, De Goede Herder die zelfs zijn leven zou geven om zijn schapen te redden.

Heer Dank dat U naar ons om ziet en ons zoekt als wij verdwalen, dat U ons zoekt als we U niet altijd weten te vinden, dat U ons vasthoudt als wij dreigen te vallen.

Nieuws van heinde en ver...

Louis en Erna Tolkamp

Na 10 jaar Zuid-Afrika is het dan nu zover: We zijn weer terug in Nederland. We geloven dat ons

seizoen ten einde is en dat God voor ons plannen heeft in Nederland. Sinds 26 juli staan onze voeten weer op Nederlandse bodem, maar onze harten zijn nog niet zo ver. Ook hebben we nog geen vast adres en kunnen dus nog niet wortelen. Er is natuurlijk weer veel veranderd in Nederland en ook in Almere waar we nu weer wonen. Alles is weer wennen en wat we gelezen hebben over re-entry, de moeite met aanpassen en de energie die dat kost, is dus waar gebleken. Ook alle regelingen, herinschrijven in je woonplaats, verzekering, telefoon, en noem maar op kost veel tijd.

We genieten van het fietsen hier in ons vlakke landje, en Almere is een prachtige groene stad om je op 2 wielen voort te bewegen. Ook hebben we een auto in bruikleen van stichting Hand en zijn dus goed mobiel en hebben al de nodige bezoekjes af gelegd.

Erna heeft de mooie taak van het Joshua Project om bestuurslid voor Europa te zijn, wat betekent dat ze hier verantwoordelijk is voor werving en introductie van nieuwe vrijwilligers voor het Joshua Project in Zuid-Afrika. Ook zal ze soms een werkbezoek moeten brengen aan het Joshua Project, wat ze natuurlijk graag zal doen.

Louis is weer op zoek naar een baan, heeft al weer een paar sollicitaties lopen, en wordt begeleid door een jobcoach, die advies geeft over solliciteren, cv-opstellen enzovoort. Er zijn verschillende vacatures waarvoor hij gekwalificeerd is, en we stellen jullie gebed op prijs, dat God de juiste deur voor een baan opent. Pas als we weten waar Louis werk heeft, kunnen we ons definitief vestigen en dat zal de re-integratie zeker bevorderen.

Hartelijke groet,
Louis en Erna

Annemarie Boks

Annemarie, werkzaam in Congo, houdt zich, samen met een team, bezig met voorlichting over aids. Ze doet dit via films, gesprekken, radioprogramma's etc. Momenteel is ze in

Nederland vanwege haar gezondheid.

In het vorige kwartaalblad heb ik u op de hoogte gesteld van het traject dat ik begonnen was in het LUMC. Nadat ik was gerepatriëerd vanuit Congo, waar ik net naar terug was gegaan na twee maanden Nederland voor gesprekken met het zendingsplatform van mijn thuisgemeente, ben ik in de medische molen terecht gekomen. Een grote cyste moest verwijderd worden en in het vorige kwartaalblad schreef ik dat ik nog steeds op de definitieve uitslag van de pathologie wachtte. Nu zijn we dus alweer ruim drie maanden verder en ik zit middenin de behandeling.

In de baarmoeder was toch kanker gevonden en ook in de eierstok was kanker. Het pathologisch onderzoek gaf niet duidelijk aan of het twee verschillende soorten waren of één die was uitgezaaid. Dit verschil zou invloed hebben op de behandeling. Uiteindelijk zijn de artsen uitgegaan van kanker die is begonnen in de baarmoederwand en is uitgezaaid

naar de eierstok. De artsen hebben alles kunnen verwijderen en de lymfeklieren waren schoon. Welke behandeling? Er is besloten tot bestraling en chemotherapie. Misschien een overkill, maar beter dat dan dat de kanker toch over een jaar of twee jaar weer terugkomt. En ik zit daar dus middenin.

Op 20 juni ben ik begonnen met de 27 bestralingen. In die tijd van de bestraling heb ik ook twee ondersteunende chemo's gehad. Het betekende dat ik elke dag naar Leiden moest, en met de chemo's waren het dag opnames. Ik ben er goed doorheen gekomen, weinig bijwerkingen ervaren. Meer vermoeid, af en toe diarree, maar dat was het. Ik nam de raad ter harte om in beweging te blijven, en wandelde elke middag met de hond van m'n ouders. Op 5 augustus ben ik met de eerste van vier zwaardere chemo's begonnen (2^e 26 augustus, 3^e 16 september, 4^e 6 oktober). Maar ook hier...de bijwerkingen vallen me ontzettend mee. Moe en dat vooral de eerste week na de chemo, evenals de gewrichtspijn die ik ervaar. En natuurlijk...het haarverlies dat ik na twee weken na de eerste chemo heb moeten constateren. Ja, ik ben kaal ☹️. Maar tot nog toe ben ik helemaal niet misselijk geweest van de chemo. Ik eet nog goed en ga nog steeds door met m'n dagelijkse

wandelingen. Ook heb ik tot nog toe elke zondag naar de dienst van Parousia kunnen gaan vanaf half mei.

Verder onderneem ik ook nog wel dingen, zoals een dag naar Delft en een keer na de bestraling langs de Hortus Botanicus in Leiden. Verder heb ik ook bezoek gehad van vier Congolezen die het afgelopen jaar in Brussel hebben gestudeerd. Ze vonden het leuk om langs te komen, en Simon, een arts die in Adi werkt, zei dat hij het niet kon maken terug te gaan naar Congo zonder mij opgezocht te hebben. Ze kwamen op een zaterdag en we hebben gewandeld door een deel van Zoetermeer (Balijbos) en hebben haring gegeten! Dat konden ze niet voorbij laten gaan. Eén van hen vond het niet lekker, maar de rest genoot (en ik ook, ik ben dol op Hollandse Nieuwe). Het was heel gezellig en we trokken veel bekijks. Simon, de arts van Adi, staat rechts op de foto.

Ik zie het feit dat ik goed op de bestralingen heb gereageerd en nu goed reageer op de chemo's als een cadeau van God. Ik weet dat er in alle uithoeken van de wereld (Nederland, Groot-Brittannië, Duitsland, Amerika en Canada, maar ook in Afrika – Congo, Uganda, Zuid-Afrika, Kenya) voor me gebeden wordt. Van alle kanten ontvang ik bemoedelingen per post of per email of via facebook. Ik weet dat God me door deze tijd draagt en Zijn hand op mij legt. Hij is een God van genezing en van liefde, van genade en van zorg.

Psalm 103 spreekt mij daarom aan:
13 → Gelijk zich een vader ontfermt over zijn kinderen, ontfermt Zich de Here over wie Hem vrezen, ...
17 → Maar de goedertierenheid des Heren is van eeuwigheid tot eeuwigheid over wie Hem vrezen, ...
Jeremia 17:14 → Genees mij, Here, dan zal ik genezen zijn; help mij, dan zal ik geholpen zijn, want Gij zijt mijn lof.

Ik wil God in alles blijven grootmaken. Hij is mijn Heer en mijn lof.

Ik wil u vragen om behalve voor mij ook te blijven bidden voor Tamsin. Met haar oog gaat het gelukkig de goede kant op, maar lichamelijke ervaart ze toch problemen die momenteel in Engeland onderzocht worden. Ze wilde deze maand een

bezoek brengen aan Adi om dingen af te sluiten, maar dit kan geen doorgang vinden.
Met Margaret Badaru gaat het goed. Haar gezondheid blijft in een opgaande lijn gaan. Ze heeft plannen om dit jaar verder te studeren, maar de financiën zijn nog niet rond.

Gods zegen,
Annemarie

Léonie Dieleman

Léonie, werkzaam in Mozambique, geeft lessen op scholen over de meest elementaire dingen van het leven waarbij in alle lessen een stuk onderwijs zit over aids.

over aids.

Ongewilde veranderingen

Hij was erg veranderd, zei hij en z'n vrouw knikte. Toen hij hier kwam werken in de scheepsbouw, was hij als een vriendelijke en joviale baas begonnen. Nu, 5 jaar later, is hij veranderd in een leidinggevende die snauwt tegen en vit op z'n werknemers; ze zijn ongemotiveerd en zodra je uit het zicht verdwenen bent, doen ze weinig tot niets meer. Hij vertelde puur te werken voor het geld, zonder enige passie. Ik vroeg waar hij wél passie voor had. 'Brood bakken', was het antwoord en

enthousiast begon de scheepsbouwingenieur te vertellen over diverse soorten meel en gist. Ik was één en al oor want ik kan ook buitengewoon genieten van een lekker stukje brood! Het is een feit dat hier in Mozambique veel werknemers niet gemotiveerd zijn en weinig uitvoeren wanneer de kat van huis is. Ik werk op verschillende scholen en kom daar zo'n 40 leraren tegen. Van deze 40 zijn er misschien 3 of 4 die met plezier werken en goed lesgeven. De rest loopt meestal chagrijnig en snauwerig rond en wil zo snel mogelijk naar huis. Ik las ergens dat wanneer je als leidinggevende vriendelijk bent en niet hecht aan uiterlijk machtsvertoon, dit in sommige culturen voor een onduidelijke rolverdeling zorgt. Het wordt gezien als een softe houding die geen ontzag inboezemt. Zodra er gesnauwd, geblaft en soms geslagen wordt, springen mensen in de houding, lopen op een draffe of zitten stijf en stil in hun schoolbank. Echter, zodra deze autoriteiten zich weer op

afstand bevinden, zakt alles als een plumpudding in elkaar. Ergens anders las ik ook: "laat je vriendelijkheid bij alle mensen bekend zijn." Maar dat vriendelijk zijn voor een onduidelijke rolverdeling zorgt, herken ik op de scholen. Dit jaar heb ik opnieuw 28 klassen met in totaal zo'n 1800 leerlingen. Ik hou van m'n werk, kom meestal ook met een glimlach aanfietsen en ben vriendelijk

Na een goede start van het schooljaar kwam ik in een aantal klassen in een soort oude-jongens-krentenbrood situatie terecht, waar sommige leerlingen het nèt iets te gezellig begonnen te vinden en waar ik nèt iets te lang moest wachten tot ze luisterden. Snauwen kan ik erg goed, jammer genoeg, maar ik denk dat er dan alleen maar verliezers zijn. Duidelijk zijn en kalm blijven is een betere remedie en in sommige klassen heb ik de les stil gelegd en gezegd dat we 'eens even moesten praten.' Ik vertelde vervolgens dat ik een hele leuke leraar Nederlands

had gehad op de middelbare school, die ontzettend goed les gaf maar ook héél streng was. Ik lette goed op want ik genoot van de lessen maar ik hield me ook aan de regels want ik wilde het niet met zo'n gave leraar aan de stok krijgen! Ik had echter ook een andere leraar die ik niet zo mocht; ik was er eigenlijk bang van en daarom gehoorzaamde ik. Ik geloof echter dat het niet zo fijn studeren is als je bang van een leraar bent. Dat hoeven ze dus ook niet voor me te zijn, maar ik heb wel een paar regels. Respect is hier iets dat heel hoog in het vaandel staat maar voor veel mensen lijkt respect te betekenen: angst. Respect kun je m.i. niet afdwingen maar dat verwerf je door je houding, je gaven, je karakter etc. Momenteel zitten die oude-jongens-krentenbrood leerlingen weer netjes in de bank, maar het is net als met het weer in Nederland: het kan zo omslaan.

Eliza

Na de les blijven leerlingen soms wat dralen omdat ze iets willen vertellen. Zo ook Eliza, 13 jaar. Ze vertelde dat er die week ingebroken was bij haar thuis. Ze was alleen met haar jongere broertjes en zusjes. En nadat de dieven hun slag hadden geslagen werd zij, voordat ze met de buit vertrokken, van een andere schat beroofd en verkracht. Ze was

opengescheurd en gehecht, zo zei ze. Dan weet je gewoon niet goed wat je zeggen moet als je hoort dat zo'n jong leven letterlijk opengereten is. Na 2 maanden kwam ze weer naar me toe en zei: 'Juf, ik ben zwanger en m'n moeder heeft gezegd dat ik maar aan u moet vragen of ik de baby weg moet laten halen of niet.' Eerst heb ik alleen maar een tijdje naast haar in dat schoolbankje gezeten. Ik vertelde haar dat ik wilde nadenken en dat ik de volgende dag weer op school zou zijn. Ik heb peentjes gezweten, slecht geslapen, voelde een enorme last op me, alsof het van MIJ af zou hangen of die baby zou blijven leven of niet. Dertien jaar, 13 jaar, der-tien jaar... Bekkenproblemen, fistels zei iemand. Misschien trouwt ze wel nooit meer, wordt ze uitgelachen, krijgt zo'n kind een beroerd leven. Maar ik dacht er ook aan dat er soms hele mooie mensen zijn die voortkomen uit de meest beroerde omstandigheden. Ik besloot m'n lesprogramma om te gooien en de les over het ongebooren leven en abortus te geven in de klassen. Ook in de klas van Eliza. Zelf heb ik nooit echt een kinderwens gehad maar er was iets in me dat voor dat kind wilde vechten ofzo. Dat hoefde niet meer want Eliza kreeg een spontane bloeding en miskraam. Kort na het gebeuren, vroeg ik hoe het met haar ging. Ze zei: 'ik moet maar steeds denken aan hoe groot het kindje nu zou zijn enz.'

Vervolgens keek ze me aan en vroeg: 'Juf, zou God mijn kind niet gewild hebben?' Dertien jaar, 13 jaar, der-tien jaar... zulke gebeurtenissen, zulke vragen. Dat verandert je ook.

Groet, Léonie.

Jurgen en Katja Hofmann

Jurgen en Katja, met de kinderen, zijn inmiddels in Madagaskar en zijn druk bezig met de taal te leren.

Lieve familie, vrienden en bekenden, In onze laatste nieuwsbrief hebben we u laten weten dat we graag willen gaan dienen onder de Tanala in het oosten van Madagaskar. De Tanala vallen onder de minst bereikte bevolkingsgroepen van Madagaskar. Men staat erg open voor zendelingen en wil graag meer weten van 'ny filazana tsara' (de goede aankondiging ofwel het goede nieuws). De koning in één van de dorpen die Jurgen bezocht redeneerde: 'Als de Bijbel goed nieuws is, moeten onze mensen dat horen!' en liet er op volgen 'Wanneer komen jullie?'. U zult begrijpen dat we na deze reis staan te popelen om onze biezen te pakken om naar Sandrohy te vertrekken. Zover is het echter nog niet, want ...

Onderweg

In het gebied rond Sandrohy rijden geen bussen of taxi's, dus zijn we aangewezen op eigen vervoer. De weg naar het dorp is erg slecht, met name in het regenseizoen. We zijn dus druk op zoek naar een robuuste 4x4 auto. De zoektocht blijkt toch wat moeilijker dan we hadden gedacht. De Malagasy zijn ontzettend creatief in het repareren. Het is onvoorstelbaar hoe ze auto's aan de gang houden: veel voertuigen zijn een samenraapsel van verschillende, al dan niet passende, onderdelen. Bricolage noem je dat. Zo'n auto is niet betrouwbaar en staat garant voor panne onderweg. Zodoende heeft Jurgen, samen met een bevriende garagehouder en zijn monteur, al heel wat auto's bekeken en te licht bevonden. Bijkomend probleem is dat de overheid kort geleden de import heeft beperkt tot auto's van niet ouder dan 15 jaar. Enkele auto's die we op het oog hadden (en nog op een buitenlands kenteken stonden) vielen daarom af. De zoektocht duurt dus nog even voort. Bij tijd en wijle hebben we het hier wel wat moeilijk mee. Maar ...

Ondanks het feit dat we zelf nog geen auto hebben hoeven we ons niet meer in overvolle bussen te proppen als we ergens heen willen.

Een paar maanden geleden kwam een Engels echtpaar naar ons toe. We hadden elkaar daarvoor slechts een paar keer eerder gezien. Ze vroegen zich af of we nog steeds rondreisden met het openbaar vervoer, iets dat al geruime tijd gespreksstof opleverde in de kennissenkring van het echtpaar. Ze vonden het maar niets en stelden voor dat wij hun auto zouden lenen tijdens hun vier maanden durende verlof in Engeland! We hebben het aanbod gretig aangenomen en zijn tot begin oktober wat mobieler. Hopelijk hebben we tegen die tijd zelf een auto kunnen kopen.

Bediening in Tana.

Terwijl wij graag willen verhuizen naar de Tanala, ziet het team hier er wel een beetje tegenop. Omdat wij de enige bewoners van het gastenhuis zijn, hebben we de rol van gastgezin op ons genomen. Wanneer er internationale bezoekers zijn of er komen teamleden van elders naar de hoofdstad, vangen wij hen zo goed mogelijk op en maken hen wegwijs. Maaltijden verzorgen; vervoer regelen; nachtelijke bijstand verlenen aan de telefoon; spelen met bezoekende kinderen; een luisterend oor bieden; het hoort er allemaal bij. Men weet nog niet goed hoe dit opgevangen moet worden als wij straks vertrekken. We genieten steeds meer van deze rol en vinden het fijn zo anderen tot zegen te zijn.

Het Tana Focus team waar wij deel van uit maken heeft als kerntaak de zorg voor alle zendelingen op Madagaskar. Dat houdt veel praktisch en administratief werk in en contacten met de overheid, maar ook zielzorg en gebed. Iedere week is er waar mogelijk contact met alle zendelingen en op vrijdagochtend wordt er voor iedereen gebeden. Bijzonder is dat ons team een paar maanden geleden—na ruim 2 1/2 jaar voorbereiding—voor het eerst Malagasy zendelingen heeft uitgestuurd. Het gaat om een jongeman, Melias en een jong echtpaar. Zij zijn gaan werken—net als wij willen gaan doen—onder de Tanala. Ze wonen inmiddels in het gebied rond de plaats Ikongo, een (halve) dagreis van Sandrohy. Tot nog toe maken ze het goed en hebben al veel goede contacten gelegd met de hartelijke Tanala. We genieten van de vele korte telefoongesprekjes met Melias, die ons op de hoogte houdt van zijn wel en wee.

Studie.

Ondertussen was Jurgen nog steeds bezig zijn theologiestudie af te ronden. Alle essays moesten voor september ingeleverd zijn. Jurgen wist zijn laatste essay (eschatologie) en vijf vertaalstukken (Hebreeuws) halverwege juli af te ronden. Het

wachten is nu op zijn eindcijfers. Jurgen is blij dat hij nu meer tijd heeft voor andere zaken zoals de taalstudie en de zoektocht naar een auto.

De studie van de kinderen verloopt ook goed. Nu we al even in Tana wonen en Siemen overdag inmiddels iets minder aandacht van mama nodig heeft, hebben we een prettig ritme in onze dagen. 's Ochtends is het tijd voor 'talige' vakken als geschiedenis, topografie en talen en 's middags gaan we aan de slag met wiskunde, wetenschap en tekenen. Over het algemeen hebben de kinderen plezier in het leren en maken ze goede vorderingen: Dani geniet van het voorlezen, Abbey maakt grote sprongen met rekenen en Issa krijgt de Nederlandse spelling steeds meer onder de knie. Vanya—over enkele weken 12 jaar—maakt de overstap naar het voortgezet onderwijs, best spannend! We zijn blij dat we vrij gemakkelijk aan lesmaterialen kunnen komen via schoolleveranciers en internetboekhandelers. Zo blijven we

helemaal bij met leerlingen in Nederland. Ondertussen steken de kinderen Malagasy op van de tuinman, buren, marktverkopers en mensen in de kerk. Soms zijn we werkelijk verrast hoeveel ze al begrijpen en kunnen zeggen. Zo kan Dani al zelf thee bestellen bij een 'hotely' (kleine Malagasy restauratie) en keurig bedanken.

We zijn blij dat we, zolang we nog in Tana wonen, gebruik kunnen maken van Malagasy studieboeken, en taalhelpers die Engels spreken. We kunnen in het Engels vragen stellen over de Malagasy taal en cultuur en ook in het Engels uitleg krijgen. We zijn dankbaar voor die mogelijkheid, wetende dat we straks in Sandrohy enkel nog kunnen communiceren in het Malagasy. We bouwen zo een goed taal- en cultuurfundament op, waarop we bij de Tanala kunnen voortbouwen. Soms is het gemakkelijk en soms moeilijk om Malagasy te leren. Afgezien van de andere zinsstructuur is het gebruik van werkwoorden heel anders dan in het Nederlands. Er wordt veel gebruik gemaakt van de passieve vorm, dus niet: 'Ik vind jouw huis mooi' maar 'Jouw huis wordt mooi gevonden door mij.' De actie staat centraal en niet het onderwerp. Het leren levert dus soms heel wat hoofdbrekens op! De toenemende liefde en waardering voor de taal overheersen echter.

Uitzien...

De komende tijd staat voor ons in het teken van onze bediening en leven hier in Tana en alles wat dat omspant, taal- en cultuurstudie en het zoeken naar een auto. We zijn blij als u voor deze zaken zou willen bidden. In onze vorige brief hebben we daarnaast gevraagd om financiële hulp bij het kopen van een auto. Onze penningmeester liet ons weten dat er al Eur 3.000 is ontvangen voor de aanschaf van een auto. Dat is—denken we—ongeveer een kwart van wat we nodig hebben. We zijn daar erg blij mee, bedankt!
(Note penn. Ondertussen al rond de € 11.000).

Voor wie ons ook 'op weg' wil helpen: U kunt uw (extra) gift overmaken naar AIM met de vermelding 'project Madagaskar - auto'. Het geld wordt dan in ons fonds gereserveerd voor de aanschaf van een voertuig. Voor meer informatie:
<http://www.jurgenenkatja.nl/?p=59> .
Hartelijke groeten,

Jurgen, Katja, Vanya, Issa, Abbey,
Dani & Siemen Hofmann

www.jurgenenkatja.nl
www.facebook.com/jurgenenkatja
www.youtube.com/user/jurgenenkatja

Ard en Carin de Leeuw

Ard en Carin, met de kinderen, werken in Zuid-Soedan onder de Laarim..

Kithaoi,

“Aboena. Kadimi Kalimani thooth Larrimacjee. “

Zo even een paar woorden die we hebben geleerd om onszelf verstaanbaar te maken. Verdere gesprekken zijn op dit moment nog met handen en gebaren.

We zijn er.

Eind augustus zijn we bij de Laarim aangekomen. De reis ernaartoe besloeg 2 volle dagen in de auto. Over wegen waarbij je niet harder kon dan 25 km/u en je regelmatig door de auto werd geslingerd door de enorme gaten in een weggespoelde weg.

De kinderen hebben het geweldig goed gedaan. Vaak werd er nog nagepraat over de apen die op de weg liepen en bovenop de auto klommen.

Vol emoties.

We genieten volop overdag. We zijn druk met het op orde maken van ons

huisje en kennismaken met de vele mensen die om ons heen wonen. We wonen in het dorp Kali. De rest van ons team (10 volwassenen en 3 kinderen) zijn verdeeld over de andere 2 dorpen, Kimotong en Napak (5 en 10 km verderop).

Alleen zijn in Kali vraagt van onszelf om op onderzoek uit te gaan. Wie is hier het stamhoofd? Wat zijn de gebruiken en leefgewoontes? Een hele klus met het beetje Laarim wat we kunnen spreken, maar wel superleuk.

Binnenkort gaan we op *homestay*. Dit houdt in dat we een week lang bij de Laarim mensen in huis gaan wonen. We zullen volledig leven en eten hoe zij leven en eten. Op deze manier worden we ondergedompeld in de Laarim taal & cultuur.

Maar naast het enorme genieten hebben we ook gemixte emoties. Overdag is het genieten, maar in de avond komen enorm veel insecten. Sommige insecten komen door ons muskietennet heen en we worden elke ochtend wakker met nieuwe insectenbeten.

Veel emoties die ons telkens weer terugbrengen naar onze afhankelijkheid in God. En naar Gods liefde. Dat Zijn liefde door ons heen mag schijnen naar de Laarim toe, ook onder pittige omstandigheden.

Onze focus voor de komende maand.

Op een paar kinderen na spreekt hier niemand Engels. Dit maakt het voor ons noodzakelijk om de Laarim taal te leren. Dit zal onze focus voor de komende maanden zijn. Door het leren van de taal leren we de cultuur kennen en bouwen we vriendschappen op. Met als gevolg dat we straks de liefde van Jezus kunnen delen in de moedertaal van de Laarim door de opgebouwde relaties heen.

Omdenken.

Leven in de Laarim laat je omdenken. Bijvoorbeeld: Waar denk je het eerste aan als het regent?

- 1) Yes, drinkwater
- 2) Oeps, snel zet de tafel en stoelen tegen de muur want anders wordt alles nat (onze woonkamer en keuken staan op een open veranda)
- 3) Heerlijk genieten van de kinderen die door het dolle heen zijn omdat het regent en vragen; mama, het regent, mogen we nu buiten spelen.

Groetjes, Ard en Carin
Boaz, Manoah en Amy

www.lionmission.nl/teamwerk

Verjaardagen werkers

02-02	Léonie	01-09	Vanya Hofmann (2004)
21-02	Dani Hofmann (2011)	17-10	Issa Hofmann (2006)
25-03	Annemarie	01-11	Amy de Leeuw(2015)
30-03	Boaz de Leeuw (2011)	03-11	Ard
31-05	Erna	04-11	Janny
07-06	Louis	23-11	Manoah de Leeuw (2012)
29-07	Siemen Hofmann (2015)	29-11	Carin
23-08	Abbey Hofmann (2008)	09-12	Katja
28-08	Jurgen		

Adressen werkers

Annemarie Boks
Korfwater 72
2715 AC Zoetermeer
annemarieboks@gmail.com

Léonie Dieleman
Missão para o Interior da Africa
C.P. 1951
Rua Andrade de Mclo
Casa Nº 167
Beira, Sofala
Mozambique
leonie.dieleman@aimint.org

Louis en Erna Tolkamp
p/a Hennahof 36
1339 EC Almere
info@louisernatolkamp.nl

Jurgen en Katja Hofmann
BP 714
Antananarivo101
Madagaskar
jurgen@jurgenenkatja.nl

Hierbij het verzoek om uw post voor Léonie, uitsluitend papier en geen pakjes, in een grote envelop te sturen naar:

Léonie Dieleman, p/a
Wilgenhoekweg 39^a
4333 RG Middelburg.

Graag een extra postzegel van € 0,70 bijsluiten.

Ard en Carin de Leeuw
P.O.Box 4008
Kampala
Oeganda
ard.deleeuw@aimint.org

Contactadressen AIM Nederland:

Secretariaat: Bert Martijn Dijkstra
W.F. Smitlaan 36
3705 TZ Zeist
e-mail: director.nl@aimint.org
tel: 06-22696307

Penningmeester: Dirk Visser
Uiverweide 36
6708 LC Wageningen
e-mail: finance.nl@aimint.org
tel: 0317-712467 (tijdens kantoortijd)

Gebedsgroep: Margreet de Borst
Dukaatslag 6
3991TC Houten
e-mail: gebed.nl@aimint.org
tel: 030-6360726

Algemeen: Gerla van Zandwijk
H. Verschuringstraat 11
4206 ZS Gorinchem
e-mail: gerlavz@hotmail.com
tel: 0183-512201